Comportarea fotbaliștilor noștri în prima parte a campionatului Europei

Reprezentativa României intrînd pe stadionul din Nicosia, la recentul joc cu echipa Ciprului

Echipa națională a încheiat prima parte a tentativei ei de a ocupa locul cel mai bun posibil — eventual primul loc — într-o grupă preliminară a campionatului Europei inter-țări, a VI-a, în care prezența unei reprezentative atît de puternice ca aceea a Italiei a stabilit de la bun început favorita acestei serii. Bineînțeles că echipele României și Elveției au speranțe îndreptățite să învingă formația Italiei pe terenurile lor proprii și astfel, printr-un concurs de împrejurări favorabil, să aspire la detronarea favoriților, în timp ce Cipru, o reprezentativă mai puțin puternică decît cele trei partenere din grupă, poate să aibă, cu o mare șansă, doar rolul „buturugii mici" în răsturnarea uneia din cele „trei care mari".

Pînă în prezent, numai reprezentativa țării noastre și-a încercat puterile cu toate cele trei adversare din grupă, învingînd pe Elveția cu 4—2 la București, cedînd Italiei cu 1—3 la Neapole și dispunînd de Cipru cu 5—1 la Nicosia. În trei partide fotbaliștii noștri au înscris 10 goluri și au primit șase, acumulînd în turul competiției un număr de patru din șase puncte posibile. Cele 10 goluri au fost înscrise de Frățilă (5), Dridea I (3), Lucescu și Dobrin.

Rezultatele înregistrate de fotbaliștii români sînt normale și proporționale cu nivelul fotbalului practicat în cele patru țări, cu excepția aceluia de la Neapole, în care, după factura jocului practicat, meritau un scor mai strîns, chiar un rezultat de egalitate, într-o țară unde multe echipe reprezentative au fost învinse la scor, ca, de pildă, Bulgaria cu 6—0 și Scoția cu 6—1.

Bineînțeles că un draw obținut la Neapole ar fi dat echipei noastre naționale multe șanse de calificare, pe cînd în situația actuală pentru a mai putea spera trebuie să învingă Elveția în deplasare și Italia la București.

Aceste performanțe pot fi obținute dacă jucătorii din compartimentul apărării vor reveni la forma lor bună din preliminariile campionatului mondial 1966, dacă linia de mijlocași titulară Ghergheli—Dobrin nu ne va mai produce surprize prin indisponibilități și scăderi de formă nejustificate, iar atacanții vor dovedi în continuare combativitate, realizînd combinații cu mai multă eficacitate.

Carența echipei reprezentative în campionatul Europei a fost apărarea, ai cărei jucători au manifestat o slăbire a potențialului lor față de sezonul internațional din primăvara acestui an. Pe cînd în preliminariile campionatului mondial, în 1965/66, în cele trei meciuri disputate la București cu Turcia, Cehoslovacia și Portugalia nu s-a primit nici un gol, acum, numai într-un singur joc, cu Elveția, adversarii au înscris două goluri și s-au mai primit încă patru goluri în deplasare. Este interesant de constatat că, fără excepție, aceste șase goluri au fost marcate de adversari din greșelile personale ale apărătorilor noștri. Nici chiar faimoșii înaintași italieni n-au reușit să înscrie din combinații ci au profitat de erorile comise de apărătorii români. Fundașii noștri nu mai au siguranța din prima jumătate a acestui an. Ei depun eforturi, însă nu reacționează cu calm în situații dificile, nu se suplinesc, astfel că dintr-o eroare se face un lanț de erori care duc la gol. Explicația plauzibilă este aceea că perioada de tranziție din vara acestui an a fost prea scurtă și nici nu i s-a dat atenția cuvenită. Reintrarea rapidă în competiție, sezonul de toamnă foarte aglomerat, au dus la scăderi accentuate ale potențialului fizic și nervos.

Ionescu, Datcu, sau un al treilea portar?

Fără îndoială că reapariția lui *Datcu* în poarta echipei României după o absență îndelungată a fost un eveniment în acest an în care *M. Ionescu* monopolizase postul prin calmul, sobrietatea și plasamentul lui excelent. Portarul Petrolului a manifestat o scădere de formă, observată în meciurile cu Elveția și apoi cu Polonia, accentuată și de faptul că el nu îndeplinește bine rolul de dirijor al apărării imediate în momentele de atac ale adversarilor.

Datcu a reintrat în reprezentativa A într-un meci foarte greu, în fața unor atacanți de la care mai primise în Italia opt goluri, cu Dinamo București. Totuși, el a făcut un meci curajos și dacă nu ar fi primit primul gol cu ușurință, partida lui de la Neapole ar fi fost calificată ca foarte bună. În faza atît de controversată a golului lui Mazzola, Datcu are totuși vina că nu s-a asigurat suficient cînd atacantul italian a șutat și că a bătut mingea în pămînt într-o situație în care nu era necesar s-o facă. De altfel, el n-a făcut altceva decît să confirme un obicei nepotrivit, mai vechi, repetat și în meciul cu Izrael, cînd a bătut de două ori mingea în pămînt. El a realizat însă un final de partidă la Tel Aviv excepțional apărînd foarte bine și spulberînd ocaziile avute de adversari de a egala.

Pe cine vom vedea în poartă la primăvară? Pe *Ionescu*, pe *Datcu*, sau pe un al treilea, pe *Constantinescu*, eventual?

Apărarea, compartimentul cel mai discutat

Antrenorii Ilie Oană și Ștefan Covaci au avut cel mai mult de furcă cu acest compartiment, care, datorită dificultăților obiective de alcătuire și scăderii de formă a titularilor a dăunat mecanismului general al echipei.

Fără îndoială că cea mai mare greutate a fost cauzată de indisponibilitatea lui Nunweiller III, acest stîlp al apărării echipei reprezentative, de un deceniu purtător al echipamentului tricolor. În clasicul cvartet Popa — Nunweiller III — Dan Coe — Greavu și apoi Mocanu, a intervenit Hălmăgeanu și, o dată cu acesta, antrenorii noștri au sistat izvorul inspirației lor pentru apărare. Formula cu Hălmăgeanu în locul lui Nunweiller III a fost etalată în meciul cu Elveția, deși acesta nu era apt pentru joc, fiind încă nerestabilit. Abia după ce acesta nu a corespuns a fost promovat Barbu care a debutat promițător într-un meci atît de dificil cu Italia. Accidentarea lui Barbu și restabilirea lui Nunweiller III au adus la retitularizarea căpitanului echipei naționale, iar Deleanu a fost și el promovat, tot în meciul cu Italia, după ce Mocanu s-a arătat epuizat fizic în întîlnirea cu Elveția. Astfel, în cele trei partide disputate pînă acum, fundașul central dreapta a fost în fiecare joc altul (pe rînd **Hălmăgeanu, Barbu și Nunweiller III**). Situația de mai sus a dăunat colaborării fundașilor. Chiar o pereche de fundași atît de sigură ca Nunweiller III — Dan Coe s-a clătinat și din fericire meciul în care ei s-au comportat cel mai slab a fost cel amical cu Izrael.

Funcașul care a dat o satisfacție aproape deplină, am fi putut afirma excelentă dacă nu ar fi greșit la golul al doilea înscris de italieni, a fost DELEANU. El a dovedit tehnică bună, deposedare promptă, dezinvoltură în joc, aport în atac, calități care i-ar fi reclamat selecționarea încă din primăvară. Cînd va învăța dublarea pe centrul terenului, va insista asupra jocului cu capul și va finaliza pătrunderile sale în atac, Deleanu va fi cu adevărat un fundaș modern.

POPA s-a dovedit ca întotdeauna foarte combativ, ambițios, experimentat, ca unul care a jucat împotriva celor mai renumite extreme din Europa. S-a observat totuși o scădere a vitezii, promptitudinii și o adresă mai puțin exactă în transmiterea mingii.

NUNWEILER III a jucat bine la Nicosia. Forța și detenta lui, ca urmare a unei pregătiri model și a unei vieți personale exemplare, sînt încă aproape intacte și pot atinge valoarea celor mai bune comportări avute de acesta.

DAN COE este neîndoielnic foarte atașat echipei și foarte combativ, însă el nu mai inspiră în toate fazele încredere celor de pe margine, că acolo unde se află silueta lui masivă nu poate trece adversarul. Greșelile personale s-au înmulțit și s-ar putea ca la originea lor să fie și **un spirit de automulțumire manifestat de Dan Coe, care s-a obișnuit să nu mai acorde importanță plasamentului și marcării atente a adversarului, socotind că în ultima instanță el poate rezolva totul prin calitățile lui excelente.** De multe ori o face, dar e suficient o dată sau de două ori să greșească și atunci se produce golurile.

MOCANU, după un debut promițător, a scăzut îndeosebi după suprasolicitările din echipa de club angajată și în C.C.E. și în echipa națională. **El are viteză și deposedează bine, însă plasamentul este defectuos. Atît el cît și HĂLMĂGEANU vor trebui să lupte ca să-și recîștige locurile în echipa națională.**

BARBU rămîne desigur pe mai departe un contracandidat pentru Nunweiller III. **Barbu este posesorul unei apreciabile tehnici și are o bună orientare tactică.** Promovat la o vîrstă matură, el are o experiență a jocurilor internaționale de club. Dacă ar juca mai bărbătește, el ar deveni și mai impunător.

Vor rezista Ghergheli și Dobrin?

După o formulă fortuită, Surdan—D. Popescu, utilizată în meciul cu Elveția cu rezultate slabe, s-a ajuns la cuplul Ghergheli—Dobrin care poate deveni una din cele mai valoroase linii de mijlocași ale echipelor naționale din ultimii ani. Valoarea și experiența lui Ghergheli, comparat după meciul de la Neapole cu Iuliano și *„tehnică sud-americană"* a lui Dobrin — după aprecierile ziariștilor italieni — pot da fotbalului nostru compartimentul cel mai puternic. În meciurile cu Italia și Cipru, Ghergheli și Dobrin s-au comportat ca atare. Ambii jucători au un bun potențial de atac, primul infiltrîndu-se excelent, de predilecție pe partea dreaptă, în atac, iar al doilea cu clarviziunea lui alegînd poziții ideale de șut, ca în Italia unde a înscris un gol, iar în meciurile din Izrael mingea șutată de el a întîlnit de două ori bara.

Pentru a deveni cuplul ideal, ambii jucători mai au de corectat rezistența, iar Dobrin, în mod special, mai are de lucrat în privința deposedării mai prompte a adversarilor și a întreruperii ritmului de joc advers, latură în care excelează Ghergheli.

În ce privește pe Dobrin, posibilitățile acestuia sînt cu mult mai mari decît ceea ce a arătat pînă în prezent. **Este necesar ca el să înțeleagă în mod corespunzător laudele ce i se aduc și să muncească mai sîrguincios pentru a se consacra definitiv.**

Înaintașii

Compartimentul atacului a cunoscut o regularitate de alcătuire în cele trei partide, Pîrcălab, Dridea I, Frățilă și Lucescu fiind nelipsiți. Debutul lui Frățilă și Lucescu au fost piesele de rezistență în împrospătarea echipei naționale și se poate afirma că acești doi jucători și, în special primul, sînt două cîștiguri importante în permanentizarea lotului reprezentativ.

Fiecare din acești patru fotbaliști sînt tipuri diferite, însă cu toții au dat dovadă că pot conlucra bine la realizarea unor faze rapide și exacte care să facă șah-mat pe adversari, așa cum au reușit în toate trei întîlnirile.

De un deosebit folos a fost vizibila schimbare în atitudinea de joc a lui PÎRCĂLAB, care și-a mărit zona de acțiune și a devenit mult mai curajos, ceea ce adaugă talentului și valorii lui incontestabile. El trebuie să insiste în eficacitate, să înscrie și goluri, nu numai să le creeze. În avion, de la Nicosia la Tel Aviv, îngîndurat, dar nu invidios de succesul celorlalți înaintași la poartă, spunea rîzînd: „Cînd mi se va acorda un penalti să mai înscriu și eu un gol?" Ocazia a venit neașteptat de repede, în meciul cu Izrael. Dar nu-i prea puțin pentru Pîrcălab?

În schimb, intuiția la poartă și setea de goluri caracteristice lui FRAȚILĂ au făcut debutul acestuia plin de promisiuni. El are o importantă experiență în echipa de tineret, însă a adus și în echipa națională păcatul de a absenta din joc în anumite perioade.

DRIDEA I a fost același jucător bătăios cu sistemele cu „libero", cu mult simț tactic și al porții, dar viteza lui de deplasare este scăzută.

LUCESCU a corespuns prin viteză și pătrunderi. Îi lipsește în mod vizibil experiența, neavînd jocuri în categoria A. Se poate conta pe el în continuare.

În atac pot fi folosiți desigur și alți jucători. De altfel Iancu, C. Radu și Naghi au jucat în partidele amicale, iar Dumitriu II are des gur toc în lotul A. Din păcate, orice formulă de atac s-ar face, ea va fi lipsită de un înaintaș central de tipul lui Ene I sau Vaczi, explozivi, necrutători, care nu se găsesc actualmente, însă asemenea jucători trebuie căutați și formați.

★

Din totalul de 17 jucători folosiți în echipa reprezentativă în meciurile cu Elveția, Italia și Cipru, 6 fotbaliști au jucat în toate trei partidele. Aceștia sînt: **Popa, Dan Coe, Pîrcălab, Dridea I, Frățilă, Lucescu.** Două meciuri au jucat: **M. Ionescu, Ghergheli, Dobrin** și **Deleanu** iar **Datcu, Barbu, Nunweiller III, Mocanu, Surdan,** și **D. Popescu** au susținut doar cîte o întîlnire.

Se cuvine, desigur, să arătăm și contribuția cluburilor la componența echipei naționale. Echipa DINAMO BUCUREȘTI **a dat cel mai mare număr de jucători, 6,** urmată de **Petrolul cu 3, Steaua și Dinamo Pitești cu 2,** și **Rapid, C.S.M.S. Iași, Politehnica Timișoara** și **Politehnica București,** cîte un jucător.

Jucătorii care s-au evidențiat în mod deosebit în prima etapă a participării echipei naționale la campionatul Europei au fost **Ghergheli, Dobrin, Frățilă, Popa, Pîrcălab, Deleanu** și **Barbu.**

Aurel NEAGU

Lucescu

Frățilă

Dobrin

Barbu